

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 272/2016-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] [REDAKČIA], pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1, čl. 5 ods. 4, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom v konaní a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Ndt 24/2015 z 9. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 5 ods. 1, čl. 5 ods. 4, čl. 13 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom v konaní a uznesením Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Ndt 24/2015 z 9. decembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako odsúdený pre spáchaný zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podal Okresnému súdu Žilina návrh na povolenie obnovy konania. Písomným podaním z 20. októbra 2015 sťažovateľ navrhol, aby bola jeho vec Okresnému súdu Žilina podľa § 23 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odňatá a prikázaná Okresnému súdu Košice II (ďalej len „návrh na odňatie a prikázanie veci“), a to z dôležitého dôvodu – úmyselných pochybení vo veci konajúcich orgánov činných v trestnom konaní, ako aj zákonnej sudkyne (najmä použitia „falošných“ dôkazov ako základu pre odsudzujúce rozhodnutie), v ktorých vidí zaujatosť okresného súdu.

Návrhu na odňatie a prikázanie veci najvyšší súd napadnutým uznesením nevyhovel.

Sťažovateľ sťažnosťou namieta zásah do označených práv z dôvodu, že o návrhu na odňatie veci rozhodol nepríslušný súd, pretože podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku o odňatí a prikázaní má rozhodnúť súd, ktorý je obom súdom (t. j. súdu, ktorému sa vec odníma a súdu, ktorému má byť vec prikázaná) spoločne nadriadený. Podľa názoru sťažovateľa *„týmto súdom určite nie je najvyšší súd“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie v sťažnosti označených práv, ďalej vyslovil, ktorý súd je podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku príslušný na rozhodnutie (resp. odňatie) veci Okresnému súdu Žilina alebo sám vo veci rozhodol a prikázal vec Okresnému súdu Košice II.

Sťažovateľ v sťažnosti požiadal aj o ustanovenie právneho zástupcu.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd

nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Predmetom sťažnosti je namietané tvrdenie, že o odňatí veci Okresnému súdu Žilina a jej prikázaní Okresnému súdu Košice II rozhodoval nepríslušný (najvyšší) súd.

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený.

Najbližšie spoločne nadriadeným súdom v spore o príslušnosť medzi okresnými súdmi v obvode rôznych krajských súdov (v sťažovateľovej veci Okresného súdu Žilina v obvode Krajského súdu v Žiline a Okresného súdu Košice II v obvode Krajského súdu v Košiciach) je najvyšší súd. Je to tak z dôvodu, že inak by pre rozhodnutie sporu o príslušnosť prichádzali do úvahy dva krajské sudy (Krajský súd v Žiline a Krajský súd v Košiciach), medzi ktorými by vznikol opäť spor o príslušnosť, ktorý z nich má vec rozhodnúť. Preto musel vec rozhodnúť súd nadriadený aj obom krajským súdom. Takým súdom je najvyšší súd.

Na základe uvedeného ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia v sťažnosti označených práv a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom sa v dôsledku tohto záveru stalo bezpredmetným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2016